

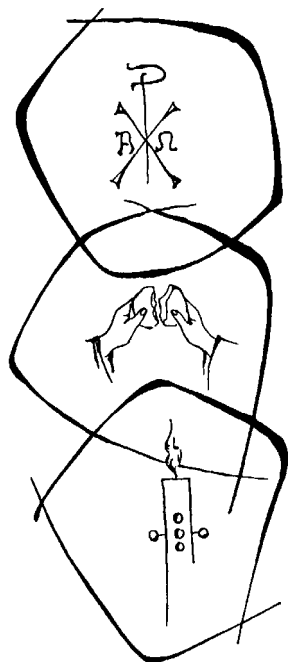

Farní věstník

ČERVENEC - SRPEN 2014

Vydává Římskokatolická farnost Telč
ročník XXII, číslo 7 - 8

Svačinka

Papež Jan Pavel II., který byl v tomto roce svatořečen, napsal v roce 1996 na přání svých spolupracovníků na vinici Páně knihu o svém kněžském povolání, nazval ji Dar a tajemství.

V této knize nejen vzpomíná na svou cestu ke kněžství a pestrou kněžskou službu, ale znovu nás také přivádí k zamyšlení nad hloubkou slavení mše svaté. Při této hostině se pro nás zpřítomňuje Ježíšova oběť a jsme vybidnuti k následování tohoto vrcholného příkladu lásky. Zároveň dostáváme pokrm na náročnou cestu tímto pozemským životem.

Eucharistie, dar přítomnosti živého Pána ve společenství svých učedníků nás učí vnímat tajemství života. Ve slovech Evangelia při slavení mše svaté můžeme poznávat Ježíše, který se setkává s nepochopením, lhostejností, odsouzením a zradou. Kolik nepochopení, lhostejnosti, odsuzování a zrady je mezi námi i v dnešní době.

A večer, ve kterém je zrazen a vydán do rukou svých nepřátel, pozve své učedníky kteří ho zanedlouho opustí, dokonce i zrádce Jidáše, ke stolu, láme chléb a říká: "Toto je moje tělo které se za vás vydává." Pak vezme kalich s vínem a říká: "Toto je kalich mé krve která se za vás prolévá." Zanedlouho poté je opuštěn, poplíván, zbičován a přibit na kříž. Třetího dne pak vstane z mrtvých, ne aby potrestal ty kdo ho opustili a zhanobili, ale aby povzbudil ty kdo ztratili naději. A církev dodnes zpřítomňuje ve slavení mše svaté a ve skutcích křesťanské lásky k bližnímu toto jedinečné znamení Boží lásky k člověku.

Až budeme o prázdninách balit svačinu na plánovaný výlet, či přemýšlet kde se zastavíme na oběd, zkusme si vzpomenout také na Krista, který se pro nás sám stává pokrmem a neváhejme se sami stát darem pro ty kteří nás na našich prázdninových cestách potkají.

Přeji nám všem ať dokážeme při pohledu zaměřeném na Krista znovu přijmout vlastní život jako dar a v lásce k bližnímu naplnit jeho tajemství.

o. Josef Maincl

Bohoslužby v červenci 2014

So	5. 7. 2014	8:00	sv. Jakub
		18:00	Matka Boží
Ne	6. 7. 2014	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	12. 7. 2014	18:00	Matka Boží
Ne	13. 7. 2014	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	19. 7. 2014	18:00	Matka Boží
Ne	20. 7. 2014	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	26. 7. 2014	18:00	Matka Boží
Ne	27. 7. 2014	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	sv. Anna

Vezmi a čti

Iz 55,1-3; Řím 8,35.37-39; Mt 14,13-21

Když Ježíš uslyšel o smrti Jana Křtitele, odebral se lodí na opuštěné místo, aby byl sám. Jakmile o tom lidé uslyšeli, šli pěšky z měst za ním. Když vystoupil a uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné. K večeru k němu přistoupili učedníci a řekli: "Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu." Ale Ježíš jim řekl: "Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!" Odpověděli mu: "Máme tady jenom pět chlebů a dvě ryby." Ježíš řekl: "Přineste mi je sem." A rozkázal, aby se lidé posadili na trávě.

Potom vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhlédl k nebi a požehnal, lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům. Všichni se najedli dosyta a ještě sesbírali plných dvanáct košů zbylých kousků. Těch, kdo jedli, bylo na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

Po zprávě o usmrcení Jana Křtitele odchází Ježíš do ústraní. Odešel na pusté místo, aby se modlil, možná proto, že Janova smrt mu připomněla i jeho blízcí se smrt. Zástupy uslyšely o jeho odchodu a přišly k němu. Kristus pohlédl na velký zástup a začal uzdravovat nemocné. Jeho péče ovšem nekončí uzdravením, jde dál, postará se i o jejich obživu, ovšem za pomoci svých učedníků. Ti nejprve "radí" mistrovi, co má udělat. Kristus má však jiný plán – učedníci jim mají dát najíst. Řecký text říká jasně, že učedníci je mají nasytit, je to jejich úkol. A oni si nevědí rady, stejně jako si nevíme rady my dnes. A tak se bráníme, stejně jako učedníci. Ve skrytu duše odmítáme milujícího Boha, protože ten, kdo miluje, vždycky něco vyžaduje. V tom je totiž podstata lásky. My často nechceme vztah, o který ve víře jde, ale chceme pouze náboženství.

Některí věřící mají dojem, že pro víru je nejpodstatnější odstranit pochybnost, a nejdůležitější je tedy takzvaná výchova hlavy. Vychází se ze zjednodušeného předpokladu, že víra je něco jako exaktní věda, a když se tedy naučíme nazpaměť poučky z katechismu, mám již víru. Znalosti určitě

nejsou špatná věc, ale s vírou to, díky Bohu, tak jednoduché není. Bůh k nám promlouvá, uzdravuje a osvobozuje nás častěji na jiné úrovni, než je náš rozum, pracuje na úrovni našich emocí. Před potřebami dnešních lidí, kteří nepotřebují ani tak jídlo jako spíš pochopení a přijetí do našeho společenství, strkáme hlavu do písku jako pštros, odmítáme je, bojíme se setkat se s nimi.

Těch, kteří se nám zdají slabí, se bojíme, protože nám nastavují tvář ukřivzeného Krista. Odstrukujeme od sebe staré, protože nám připomínají, že i my budeme staří; ignorujeme malé děti, protože si myslíme, že ještě nemají rozum, a tak nás nemají čemu učit. Straníme postižených, kteří nám připomínají, že i našim tělům by k tomu, abychom se stali mrzáky, stačil jen malý krůček. Vyhýbáme se mentálně postiženým, protože nám připomínají, že ve skutečnosti to ani s námi není moc slavné. Uprchlíci v nás zase vyvolávají strach, že ani my jednou třeba nebudeme mít kam hlavu složit, zatímco vězňové nám připomínají, že i my jsme uvězněni v hříchu a slabosti.

A tak se chováme podobně jako apoštolové v dnešním evangeliu, když říkají: "Rozpusť zástupy, ať se rozejdou." Chceme všechny tyto lidi vytlačit daleko od sebe. Kristus nám ovšem ukazuje jiný postup. Kdo není lhostejný k potřebám druhých, pochopí, že si nemůže nechat pro sebe těch pár chlebů a ryb, tu trochu dovedností, které má, ale nabídne to Kristu, který to rozmnoží a našima rukama dá potřebným. Nepřehlédněme také, že Ježíš nerozmnožil chléb a ryby pro všechny najednou, ale postupně, "za pochodu". Tento pohled do Boží kuchyně odstraní z naší mysli zbytečné starosti, že by snad Bůh musel náhle udělat senzační zázrak. "Za pochodu" znamená, že nemusíme nejprve nahromadit všechny prostředky ke službě a pomoci, nějak dlouho si je vyprošovat, než je všechny dostaneme a nashromáždíme. "Za pochodu" znamená trpělivě od Boha přijímat a dávat. A někdy si s údivem povšimneme, že dáváme víc, než bychom byli schopni dát jen z vlastních sil a schopností.

Pavel Konzbul: Puzzle – kázání a zamyšlení v liturgickém roce A

Dobré jitro přeju. Je prvního srpna, neděle, a tak vám přeji, aby se vám dařilo celý srpen pěkně prožít. Nebylo řečeno marně: "Hleďte a naleznete." Ovšem, to nezávisí na tom, co chci najít, nýbrž že hledám. Těm, kteří hledají dobro, všechno k dobru přispívá. Dobro se před nimi najednou objeví.

Stalo se, že hledali, a slyšeli řeč Někoho, kdo jim byl náramně příjemný a přijatelný, jinak by za Ním nebyli chodili. Šli za Ním pěšky na opuštěné místo. Povídal jim mnoho a uzdravoval. K večeru ti, co Mu byli nejbližší, řekli: "Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu." A Kristus odpověděl: "Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!" Čte se to náhodou tuto neděli v kostele.

Vy jim dejte jíst! je ohromně široká výzva. A netýká se jenom jídla. Lidé mohou být utahani tím, jak se jim nepovedla dovolená, tím, jak žijí. Tím, jak marně doufají, jak jsou vyčerpaní. Potřebují být nasyceni a obcerstveni. Někdo by to mohl považovat za kanadský žertík, že jim řekl: "No, no, no, copak to neumíte?" Ale On to řekl mile. Odpověděli: "Máme tady jenom pět chlebů a dvě ryby."

Za tím leží celá krásná historka. Objevil se tam totiž malý kluk. A ten myslel dopředu. (Což se málokdy u malých kluků dá předpokládat.) Měl s sebou těch pět chlebů a ty dvě rybičky. On se zásobil. Ten kluk, jediný z celého zástupu, si uvědomil potřebu jídla a všechno nabídl. Naivní dětská velkorysost... Přinesl si večeri a nabídne ji takovému zástupu lidí! A Kristus jeho ohromný projev velkorysosti v tu ránu vzal. Vzal od malého kluka drobeček a ukázal, co to je velkorysost opravdově. Najednou Někdo z toho malého udělal to veliké božské. Prostě se najedli všichni a ještě zbylo dvanáct košů kousků, co lidé (neměli asi nijak zvláštní etiketu jídla) rozházeli kolem dokola.

Tento příběh je pro nás vodítkem k tomu, abychom do druhé půlky roku vstupovali s velkou velkorysostí svého srdce. Měsíc srpen je tomu obzvláště věnován ve svátcích, které budeme prožívat, ale také v tom, že se blíží, že nastávají sklizně. Naše sklizeň by měla být sklizní naší velkorysosti.

Jiří Reinsberg: Probihejte Jeruzalém a sviťte (přepis rozhlasové promluvy)

Zpráva z jednoty Orla

Starší žáci florbalového klubu Orla uzavřeli letošní sezonu v Kněžicích na Memoriálu Vojtěcha Koreše. Sešlo se zde 6 týmů. Výsledky vzájemných zápasů:

Telč – Měřín LERO	11 : 0
Telč – Měřín Řízci	7 : 1
Telč – Měřín Holky	5 : 0
Telč – Kněžice	2 : 5
Telč – Okříšky	0 : 8

V náročných zápasech jsme vybojovali 3. místo za jednoznačně nejlepšími Okříškami a druhými Kněžicemi. Reprezentovali nás Herbrychová Denisa (brankář), Herbrych Jan, Kadlec Vojtěch, Smetana Mírek, Tomáš Filip, Starý Adam (nejlepší střelec), Starý Jonáš a Pospíšil Tomáš.

Mladší žáci na závěr sezóny ve florbalové dovednostní soutěži prověřili, co se za rok naučili. Soutěž sestávala ze vzájemných zápasů, 2 různých slalomů a střelby na bránu. Pořadí nejlepších florbalistů je:

Antonín Veselý
Jan Muchiň
Martin Kret
Štěpán Kuhn
Tomáš Kuhn

Příjemné prázdniny přeji Orlové

Relikvie svatého Jana M. Vianneye připutuje také do Brna

Ve dnech **13. až 23. září 2014** bude po České republice putovat relikvie srdce patrona kněží, arského faráře **sv. Jana Maria Vianneye**. V brněnské diecézi bude příležitost k uctění ve čtvrtek 18. září 2014 v katedrále svatých Petra a Pavla. Tato akce probíhá z iniciativy královéhradeckého biskupa Mons. Jana Vokála u příležitosti Roku povolání, který letos v královéhradecké diecézi prožívají. Organizátoři nabídli tuto možnost také ostatním diecézím. Jak uvádějí ve svém dopise: "...jsme přesvědčeni, že přítomnost této vzácné relikvie znamená pro celou naši církev velkou příležitost, požehnání a milost. P. Frédéric Vollaud, který společně s P. Rolandem Varinem přiveze z Arsu Vianneyovo srdce, na toto téma sám řekl: Očekávejte velké milosti na všech místech, kde bude relikvie přítomná."

V rámci brněnského zastavení je od 16.15 do 22.00 hodin připraveno setkání pro širokou veřejnost. Setkání proběhne v katedrále sv. Petra a Pavla a bude zahájeno slavnostním průvodem v 16.15 hodin. Po společném uctění relikvie bude následovat modlitba růžence a chvíle ticha k soukromé adoraci. Bohoslužbě v 17.30 hodin bude předsedat brněnský biskup Vojtěch Cikrle, homilii pronese P. Frédéric Vollaud (tlumočení zajištěno).

Před mší i po ní bude v katedrále příležitost k přijetí svátosti smíření. Po mši od 18.30 hodin do 22.00 hodin bude v katedrále možnost k individuálnímu uctívání relikvie, k tiché modlitbě a k rozjímání.

Zájemci mohou v sále Petrov 2 zhlédnout od 19.00 do 20.00 hodin francouzský film (s českými titulky) o sv. Janu M. Vianneyovi.

Svatý Jean Baptiste Marie Vianney (* 8. května, 1786, Dardilly, Francie – + 4. srpna, 1859) byl francouzský diecézní kněz, dnes prohlášen za svatého a navíc patrona kněží v duchovní správě. Často je znám jako **svatý farář z Arsu** podle místa, kde působil. Stal se mezinárodně slavným pro svou kněžskou a pastýřskou práci ve své farnosti díky snaze ji a její okolí radikálně duchovně přetvořit. V souvislosti se 150letým výročím jeho úmrtí vyhlásil v roce 2009 papež Benedikt XVI. rok *kněží*.

Narození a mládí

Narodil se v obci Dardilly ve Francii poblíž Lyonu a pracoval na farmě u rodičů do svých 19 let, kdy začal studovat v kněžském semináři. Region Dardilly za Jean-Marieho mládí byl ve velkém náboženském otřesu a jeho rodina musela tajit svou katolickou víru. Byl pokřtěn jménem Jean, rodiče ho ihned po narození zasvětili ochraně Panny Marie, takže si později ke svému jménu přidal jméno Maria (odtud: Jan Maria Vianney). Doba vynucené vojenské služby v

Napoleonově armádě byla pro něj překážkou pro studia. Ve škole se mu příliš nevedlo, ale na přímluvu generálního vikáře, který v něm rozpoznal jeho schopnosti, byl vysvěcen na kněze a poslán ke svému učiteli P. Balleyovi na faru do Ecculy jako kaplan. Balley ale roku 1817 zemřel a na jeho místo nastoupil nový farář, nemající pro Vianneye příliš pochopení. Proto byl Vianney přemístěn jako farář na faru do vesnice Ars.

Služba duším

V posledních letech svého života trávil ve zpovědnici až 16 hodin denně. Je doloženo, že měl jakýsi vhlad do budoucích událostí. Podle jednoho životopisu za ním přišla dívka poradit se o vstupu do kláštera. Vianney jí řekl, aby do toho konkrétního kláštera nevstupovala, že ten bude do roka zavřen. A skutečně se tak stalo. Vnímál potřebu vzdělávání dětí arských rolníků. Založil proto přímo v Arsu dívčí školu, kterou světil řeholnicím a škola dostala jméno *La Providence* (Prozřetelnost). Zajímavé je, že na stavbě domu *La Providence* sám manuálně pracoval (jako přidavač). Staral se také o zvelebení a rozšíření farního kostela, který měl za jeho příchodu do Arsu podobu spíše větší kaple. Přistavěl k němu několik bočních kaplí a celkově jej rozšířil.

Ďábelské útoky

Známé jsou i nevysvětlitelné jevy, jejichž dějištěm měla být arská fara. Jan Maria Vianney se pro svou obětavou službu duším prý stal terčem útoků ďábla. Sám uváděl, že byl po nocích “kýmisi” týrán, uváděl že jej “někdo” vláčel po podlaze za vlasy atd. Záhy poznal, že útoky jsou prudší, když měl druhý den k němu přijít ke zpovědi nějaký velký hříšník.

Proti těmto ďábelským zásahům se nejprve snažil bojovat ryze pozemskými prostředky. Pozval si na faru mladého muže, aby tam přes noc bděl s nabitou puškou. Po jediné noci mladík s hrůzou prohlásil že faru už nikdy hlídat nebude. Světec tedy začal bojovat se zlem sám – modlitbou.

V posledních letech svého života měl od ataků klid a žil v míru a pokoji.

Jako kazatel

Jan Maria Vianney nebyl zpočátku příliš dobrým kazatelem. Je dokumentováno, že kázání si psal a pak se text dlouze učil nazpaměť, ale někdy mu to bylo málo platné a uprostřed kázání zapomněl, jak by měl pokračovat a musel kázání přerušit. Tato doba je dobou, kdy měl kázání velice stručná.

V pozdější době se ale vypracoval na velice známého kazatele, který již kázal spontánně a uměl posluchače zaujmout. Tehdy začala jeho kázání být velice dlouhá, prokládaná citáty z církevních otců a příklady ze života svatých. Když bylo třeba, neváhal používat velice silná slova. Český zatím vyšly tři knížky překladů jeho kázání.

Některé citáty z kázání:

- Kázání o nečistotě (smilstvu)

Směle můžeme říct, že právě tento prokletý hřích byl příčinou všech neštěstí vyvolaného lidu. Pohledme na Davida, na Šalamouna, či na jiné biblické postavy. Co bylo původem pohany, která padla na jejich poddané? Což ne ta prokletá neřest? Ach, můj Bože, kolik duší ti vyrává tento hřích. A kolik obětí přináší peklu (...) Ach, můj Bože, jak se křesťané vůbec mohou oddávat takovým nestydatostem! Kdyby se alespoň po těchto hrozných úpadcích utkali k Bohu a prosili ho o odpuštění. A co si máme myslet o tom, že velká část lidí i přes spáchání tohoto hříchu žije pokojně a spěje k zatrazení na věky?

- Kázání o lehkovážném posuzování bližních

Lidé obyčejně chyby zobečňují. Když vidí jednoho špatného člověka, hned odsuzují celý jeho rod. Najde se ve farnosti jeden zvrácený člověk a už se říká, že celá ves nestojí za nic. Stane se někdy, že někdo odepře almužnu žebračovi. Můžeme říci, že je to lakomec, že má srdce z kamene a nemá nížádnou hodnotu? Víme, že koná krásné skutky milosrdenství, které Bůh zjeví až při posledním soudu? Drazí, nerozvážné soudy jsou v rozporu s láskou k bližnímu.

- Kázání o lásce k bližnímu

Na čem je založena láska k bližnímu? Za prvé: Prát bližnímu dobro. Za druhé: Pracovat pro jeho dobro při každé nabízející se příležitosti. Za třetí: Snášet a omlouvat chyby bližního. Na tom spočívá opravdová láska, bez které je nemožné najít milost u Boha a spásu své duše.

- Jednou také řekl

Člověk je tak velký, že mu nic na světě nemůže stačit, jen když se obrátí k Bohu, je spokojený.

Závěr života

Jako duchovní vůdce mnohých měl mnoho práce, spal stále jen několik hodin denně a většinu dne zpovídal. Když zemřel, jeho tělo se nezačalo rozkládat, a dodnes je k vidění v celistvosti v kostele v Arsu na bočním oltáři v prosklené rakvi. Je uchováváno bez jakéhokoliv balzamování a konzervace.

Kněžství faráře z Arsu

Jan Maria Vianney se narodil v rodině zbožných sedláků v Dardilly nedaleko Lyonu. Mládí prožíval v době Francouzské revoluce, kdy byli katolíci pronásledováni. Nábožensky se vzdělával tajně. Už jako mladý se chtěl stát knězem. Jeho cesta ke kněžství však byla velice pomalá, protože měl velké problémy s učením, zejména s latinou. I kněžský seminář musel opustit, protože nestačil požadavkům, které se na studenty kladly. Traduje se o něm, že byl nakonec vysvěcen spíše pro svou upřímnou zbožnost a snahu, než pro své dosažené vzdělání. Snad i proto mu jako místo působnosti přidělili nepříliš známou a nábožensky velice zanedbanou vesnici Ars. Jan Maria se pustil do práce. Žil velice skromně. Dodnes je možné si v Ars prohlédnout jeho světnici, která je velice prostě a chudě zařízená.

Proslul zejména plamennými a někdy velice ostrými kázáními a darem pronikat při zpovědích do duší lidí. Občas se mu také přezdívá “mučedník zpovědnice”. Zpovídal totiž 15 hodin denně. Za několik let se z vesnice Ars stalo vyhledávané místo, kam putovaly zástupy lidí. Mnozí z nich proto, aby se vyzpovídali nebo proto, aby si vyslechli kázání faráře z Arsu. Mnoho kněží z okolí na něj nevrážilo pro jeho oblíbenost, vyhlášenou skromnost a prostotu. Osočovali jej, že je hloupý. Jeho

biskup na jejich útoky odpověděl: "Přál bych si, aby všechno mé duchovenstvo bylo stíženo stejnou hloupostí." Ve vesnici Ars zůstal Jan Maria Vianney nakonec celý svůj život, přestože chtěl několikrát odejít do ústraní. Dodnes je Ars-sur-Formans vyhledávaným poutním místem.

Jan Maria Vianney zemřel ve věku 73 let. V roce 1925 byl Piem XI. svatořečen a v roce 1929 prohlášen patronem všech kněží.

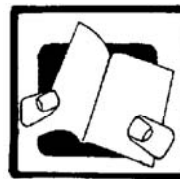
Na kolech do Mariazell

Jak je známo, na pouť je možné se vydat mnoha způsoby, my jsme podnikli první smíšenou pouť z Telče do Mariazell na kolech a to farníci a orlové z Telče - 2x Jankovi, Boček Václav, Zdeněk Andreas, Pavel Komín, Jan Heralecký a Jaroslav Kadlec a hosté Jiří Uchytíl, Milan Vaněček z Kojčic a Jan Běhal. Vyrazili jsme ve středu odpoledne 4. 6. 2014 a dorazili do Mariazell v sobotu odpoledne 7. 6. 2014 - tady jsme hned po přijetí zamkli kola a v bazilice došli na začátek slovenské mše - no, krásné přivítání.

V neděli jsme byli na desáté slavnostní a pak jsme dvěma auty vyrazili zpět domů. Můj kolega Jan Běhal celou cestu - tam i zpět absolvoval ve třech dnech na kole. Ujeli jsme cca 250 km.

Naším příním je obnovení každoroční pouťi do Mariazell ať to bude pěšky, na kole nebo jinak. Kdo se k nám příští rok přidá?

Z cesty zdraví J. Heralecký

Z farní knihovny

Supermatce řekni sbohem – Rob Parsons

Vedl jsem rozhovory s matkami, které mají pocit, že všechno nenapravitelně zpackaly; s matkami v domácnosti, které marně přemýšlejí, proč si o nich druzí myslí, že si vybraly tu pohodlnější cestičku; s pracujícími matkami, trápícími se s náročným batoletem a ještě náročnějším šéfem, kteří si oba umějí dupnout, když nedostanou, co chtějí. Poslouchal jsem matky, které si myslí, že jim jediným na světě v noci nechtějí spát děti, ale také matky teenagerů, které mají pocit, že jsou jedinými rodiči, jejichž děti vedle nich prosedí celou cestu do školy beze slova. Mnohé říkaly: "Kéž by nám někdo, když jsme měly děti malé, řekl alespoň část toho, co jsme se horko těžko naučily samy za pochodu."

Rob Parsons pochází z Anglie. Původním povoláním je právník, ale ve Velké Británii je znám především jako zakladatel organizace Care for Family (1988), jejichž služeb využily již tisíce lidí. Množství posluchačů se účastní jeho populárních seminářů na rodinná témata. Za svou službu rodinám byl vyznamenán britskou královnou. Česky vyšly jeho knihy Milovat proti všem předpokladům, K jádru úspěchu (nakl. Návrat domů), Deset tipů pro rodinu (KNA) a Deset tipů pro táty (KNA).

Poustevník – 2.vydání David Torkington

Petr žije na ostrově u skotského pobřeží. Má dlouhý svetr, krávu a mnoho povinností ve svém hospodářství. Kdybyste ho potkali, připadal by vám jako obyčejný farmář. Pro otce Robertsona však bylo velmi důležité dostat se do blízkosti právě tohoto mladíka. Proč? Kvůli znovuoživení modlitby. Nikoli kvůli povídání o modlitbě. Zdá se vám, že v tom není veliký rozdíl? Otec Robertson velikost toho rozdílu prožil a vám nabízíme totéž...

O dřevěném panáčkově – Hana Pinknerová

Když si děti přestaly se starým dřevěným panáčkem hrát a také ostatní hračky už s ním nekamarádily, myslil si, že už nemá žádnou cenu. Jen nová dřevěná panenka si s ním povídala a pomohla mu pochopit, v čem spočívá jeho hodnota, v čem je jedinečný a jak je krásný. Poetický příběh s důležitým poselstvím pro malé i velké.

Hana Pinknerová (* 1963) vystudovala Pedagogickou fakultu na Masarykově univerzitě v Brně, obor čeština–hudební výchova. Vlastní malé knihkupectví a galerii. Je vdaná, s manželem a dvěma dcerami žije v Brně. Pro Karmelitánské nakladatelství sepsala několik sbírek úvah a fejetonů. Dětským čtenářům věnovala publikace Kuchyňské pohádky (KNA 2011) a Vánoční přání (KNA 2013).

Z matriky

V měsíci červnu přijali svátost křtu:

Kristýna Anna Marie Svobodová
Maxim Jan Zdeněk Svoboda
Tereza Anderlová
Karel Dolník

V měsíci červnu nás přešli na věčnost:

Jitka Náměstková
Božena Jabulková
Marie Macků
Jaroslav Píza

V měsíci červnu přijali svátost manželství:

Petr Bloudíček a Pavla Pokorná

Uzávěrka příštího čísla je v neděli 24. 8. 2014

Neprodejně, pro vnitřní potřebu farnosti vydává Římskokatolická farnost Telč - www.farnost-telc.cz

Příspěvky prosíme zasílat na e-mail: k.kamenik@o2active.cz